

imf'ye barikat yök'e isyan

Alanlarda, barikat başlarında sokak sokak direnenler, neoliberal politikaların ülkede ve dünyada emek sömürsünü ne denli derinleştirdiğini bilenlerdir, emperyalist savaşları tetikleyenlerin, halkları yoksulluğa ve ölüme gönderenlerin karşısında durmak gerektiğini kavrayanlardır, emekçilerdir, öğrencilerdir, devrimcilerdir.

R. PAMİR

6-7 Ekim 2009 Türkiye halklarının emperyalizme ve oligarşiye karşı onurlu duruşunu sergilediği günler olarak tarih sayfalarına geçti. IMF ve Dünya Bankası, toplantılarını yerin yedi kat altında yaptı, korkuyorlardı çünkü. Onları yerin yedi kat altından çekip çıkaracak öyle ateş gözlü çocukları var ki bu ülkenin... kara toprağı bir yumrukta yere serebilir, yılda bir veren nar bin verebilirdi. İşte bu çocuklardan korkuyorlardı, ellerinde pankartları, ellerinde sapanları, ellerinde molotoflarıyla, dillerinde marşlarıyla gelen çocuklardan, Dev-Gençlilerden korkuyorlardı. 12 Eylül askeri darbesiyle 8 Ekim 1980'de idam ettikleri Necdet Adalı'nın yoldaşlarıydı onlar. Nasıl ki Adalı idam sehpasında celladına tekme vurdurmayarak kendisi vurduysa, son sözlerini emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı yaşasın anti-emperyalist anti-oligarşik demokratik halk devrimi diye haykırdıysa, 6-7 Ekim'de Adalılar İstanbul'un dört bir yanını direniş alanına çevirdiler, Tarlabası'nda, İstiklal Caddesi'nde, Taksim'de, Kurtuluş'ta haykırdılar, kahrolsun emperyalizm, kahrolsun şovenizm diyerek.

6-7 Ekim medya kartelleri tarafından şaşırmadığımız gibi egemenler diliyle yorumlandı, onlar bu iki günü anarşi ve terör diyerek tarih sayfasına geçirmeye çalıştılar. Dev-Genç, ölümden, sıtmadan beterler ölümü, sıtmayı halklara reva görüyorlar diye alanlardaydı. Beyaz camın cansız gladyatörleri, kapitalist enternasyonal insan aklına saldırırken, sosyal varlığın gerçeklerini paramparça edilmiş mesajlar haline getirip insan zihninin efendisi olmaya çalışıyor, bizse gerçekliğin medyanın sunduğu kurgulardan ibaret olmadığını biliyoruz. Gerçekte o günlerde alanlarda, barikat başlarında sokak sokak direnenler, neoliberal politikaların ülkede ve dünyada emek sömürsünü ne denli derinleştirdiğini bilenlerdir, emperyalist savaşları tetikleyenlerin, halkları yoksulluğa ve ölüme gönderenlerin karşısında durmak gerektiğini kavrayanlardır, emekçilerdir, öğrencilerdir, devrimcilerdir. Özellikle televizyon birbiriyle ilintisi yokmuş gibi görünen tekil gerçeklikleri bütünlüklü bir kod halinde sunuyor ve bilindik mesajlarını veriyor; dünya değişmiyor, bulunduğu yer en iyisidir, sen kocaman hesaplardan, krizlerden, siyasal yapılardan, sosyal, kültürel olaylardan anlamazsın. Bu işleri bilenler var-

dır, sen küçük dünyanı terk etme, insan olarak gücün sadece hoşça vakit geçirmeye yeter, sorunları kavrayamazsın, zamana tabi ol ve tüket elden geldiğince, bildiğin dünya, bildiğin gibidir.

Yukarıdaki klişe sözleri duyduğumuz tek yer medya kanalları değil sadece, darbe mağduru ailemizden de sık sık işitiriz, okuldaki öğretmenden ve parlamentolarından egemenlerin. Bu yazıda bundan sonra bunun neden anlatıldığı gibi olmadığını göstermeye çalışacağız ve neoliberal politikaların alanımıza, üniversitelere yansımalarına bakacağız. Yaşadığımız ülkenini tarihine kısaca bir göz atınca öğrenci gençliğin toplumsal muhalefetin en canlı öğelerinden olduğunu görürüz. Dünyayı etkisi altına alan 68 rüzgârı ülkeyi de etkilemiş, var olana alternatif arama arayışları kitleleşmişti. Bu momentte üniversiteli gençlik yaşadığı dünyayı daha net kavramaya başlamış ve üniversitelerin sorunlarını görüp, üniversiteleri toplumsal alanda tartışma konusu haline getirmiştir. 78 süreci ise üniversiter alanda tartışmaların minimum düzeyde yapıldığı ve alandaki mücadelenin küçümsendiği bir süreçti. Siyasal devrim mücadelesi üniversite mücadelesini geri plana itmişti. İşte toplumsal muhalefetin böyle kabarık olduğu, kitlelerin hoşnutsuzluğun giderek arttığı bir dönemde, uluslararası ekonomi politikalarını (neoliberalizmi) ülkede uygulamaya sokmak imkansız görünüyordu. Ardından gelen 12 Eylül askeri darbesi tüm devrimci, ilerici, demokrat unsurların üzerinden bir silindir gibi geçti. Amacı 6-7 Ekim'de 'geleneklerimize' göre ağırladığımız IMF'nin politikalarını hayata geçirebilecek toplumsal

yapıyı oluşturmaktı, yani muhalefetin filizlenebileceği her alanı kontrol altında tutmaktı. Oligarşik diktatörlüğe göre bir anarşi yuvası olan üniversitelere de YÖK bu sebeple gelmiş oldu. YÖK'ü anlamak için kuşkusuz onu doğuran 12 Eylül askeri darbesinin sebeplerine bilmek gerekir. 1940'lı yıllarda dünya ekonomisini yönetmek için planlanmış IMF ve Dünya Bankası kapitalizmin alt yapısını oluşturuyordu. Kar oranlarının düşmesiyle 1970'lerin ortalarında Keynesyen politikaların daha fazla sürdürülemeyeceği anlaşıldı. Artık refah devleti politikaları kapitalist enternasyonalin amiral gemileri için uygun bir politika değildi.

Türkiye zaten bu politikaları uygulayacak pozisyona sahip değilken uygulamaya çalışılan istikrar politikaları hayatta karşılık bulmadı ve 24 Ocak 1980'de karar altına alınan kapitalist yenilenme perspektifi krizi aşmanın yolunu neo-liberalizmde bulmuştur. Bu sayede toplumun her alanına sirayet ettirilen emek sömürsünün derinleştirilmesi, kamusal alanın talan edilmesi, sermayenin sıkışıklığını aşmak için kendine alan açma politikaları eğitim alanına özelde üniversitelere YÖK aracılığıyla girdi. Toplumsal muhalefeti, işçileri ve ezilenleri rahatça sömürebilmek için yok etmeyi amaçlayan 12 Eylül darbesi amacına ulaşmak için kararlı davrandı ve insanlık dışı uygulamaları vahşice uyguladı. Barbarlıklarının hesabını henüz vermemiş cuntacılar 8 Ekim'de 12 Eylül'ün ilk idamını gerçekleştirdiler ve Necdet Adalı yoldaşı katlettiler. 29 sene önce emperyalizmle işbirliği içinde darbenin düğmesine basanlar Adalı'nın ölüm yıldönümünden 2 gün önce, girdikleri krizin patlamaya hazır dinamiklerini frenleme yollarını, krizin bedelini emekçilere, öğrencilere ödetme planlarını konuştular.

24 Ocak kararlarıyla devletin her alanda olduğu gibi eğitimde de düzenlemeden denetlemeye geçtiğini görmekteyiz, üniversitelerde herşey metalaşmış, alınır satılır hale gelmiştir. Eğitim ne kadar egemenlerin işine yaraysa o kadar özerktir söylemini haklı çıkartacak şekilde darbe kurumu YÖK'ün 6 Kasım 1981'de kurulmasıyla beraber üniversite alanında bulunan tüm muhalif öğrenciler, öğretim üyeleri ve üniversite çalışanları ya hapsedildi, ya öldürüldü ya da sürgün edildi. Üniversite kapitalist sistemde hiçbir zaman kelime-

nin gerçek anlamıyla üniversite olamaz. YÖK de kuşkusuz emperyalizmin ve oligarşinin isteklerini üniversitelerde hayata geçirmek için kurulmuştur ve ülke tarihinin en 'kökten' üniversite reformudur. Devrimci, ilerici unsurları aşama aşama okuldan uzaklaştıran YÖK, üniversitelerde sermayenin ve ordunun etkisini gün be gün arttırmıştır. Muhalafeti üniversitelerde yok etme projesi 1987'ye kadar neredeyse pürüzsüz uygulandı. Özal dönemi üniversitelerindeyse liberalizmin daha sıcak etkisiyle özelleştirmeler hız kazandı fakat öğrenci hareketinin yükselmesi bu süreci yavaşlattı. İşte bu süreç günümüze kadar geldi.

Bugün geldiğimiz noktadaysa vakıf ve özel üniversitelerinin mantar gibi türediğini görüyoruz, taşeronlaştırma-ticarileştirme-özelleştirme üçlüsünün eğitimi de sardığını görüyoruz. Darbenin ve darbe kurumu YÖK'ün anti-demokratik uygulamaları öğrencileri daha da sindirmek için, katlanarak devam ediyor, hak gaspları korkunç derecede. YÖK'ün darbe koşullarındaki yönetmeliklerini ve uygulamalarını arayacak pozisyona geliyoruz neredeyse, her sene bir öncekinden daha baskıcı ve siyasal anlamda gerici oluyor. Bugün üniversite açılışlarında Başbakan ve Cumhurbaşkanı tartışın dese de Guinness Rekorlar Kitabına girecek ağırlıkta bir ceza furyası başladı İstanbul Üniversitesi'nde, eğitimi iyice paralı hale getirmek isteyen YÖK, harçlara %500 zam yapmayı planladı ama Genç-Sen'in öncülüğündeki kitlesel mücadele geri adım arttırdı ve harçlara %8 zam yapıldı. Geçen sene ise zamlar %5 oranındaydı. Kontenjanlar iki kat arttı, bazılarımız seviniyor olabilir, işte ne kadar doktorumuz, avukatımız olacak diyebilir. Birincisi var olan haliyle nitelikli, gerekli malzemeye sahip olmayan okullar iki kat artırılmış kontenjanlarla eğitimin kalitesini daha da düşürmek zorunda kalacak, ayrıca bu yapılanın ileride özel sektörün her alanda etkisini daha kuvvetli hissetireceğini düşündüğümüzde ucuza çalışacak doktor, avukat, mühendis gerekecektir. Bu yüzden niteliksiz ama bolca insan yetiştirip sonra da özel sektöre buyurun eti senin kemiği benim diyecek devletlü büyükler ve 'denetlemeye' geçecekler. Yine kontenjanlar iki kat arttı ama sayıları yetersiz olan yurtlar şimdi iyice yetersiz konuma geldi. Bu kadar öğrenciyi nerede yatıracaksınız, insan gibi yaşayacağımız yurtlarımız nerede. Sorunun cevabı özel sektörde, paran varsa dersaneye git, iyi hocalarla hazırlan ve iyi bölümleri kazan, paran varsa özel yurttan kal, harcını öde. Üstelik bir üniversiteden bir üniversiteye geçiş yasak, hatta kampüsler arası geçişler bile yasak...

Bizi müşteriye, kamusal alanı ticarethaneye çevirmek isteyenleri, dünya halklarına borç vere vere kendine bağlayıp sonra daha fazla sömürenleri İstanbul'da layıkıyla karşılayan Adalılar, emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin sömürü politikalarını üniversitelerde uygulayan YÖK'e karşı da mücadelesini verecektir. Necdet Adalı'nın katilleri, 12 Eylül'de öldürülen, işkence edilen, kaybolan, hapse atılan insanların sorumluları, IMF direnişlerinden olduğu gibi YÖK'e karşı direnişimizden de korkacaklar, ellerinde pankartları, dillerinde marşlarıyla yürüyenlerden, Dev-Gençlilerden korkacaklar.

İMF'YE BARIKAT YÖK'E İSYAN!

paralı eğitime karşı oturuyoruz!

DEV-LİS paraya dayalı, paraya endekli, paranın ortalıkta uçtuğu o eğitim sisteminde parası olmayanın başarı şansı olmadığını biliyor. Parası olanın da yani başarısının insanlıkta çıkarıldığını biliyor.

GÜRKAN

2009 ÖSS sonuçları bir şeyi tartışılmak üzere herkesin gözüne batırırca-sına açığa çıkarttı. Eğitim sistemi bir yarışma düzeneği üzerine kurulmuştur. Ve bu yarışma düzeneğinde fırsat eşitliği de adalet de yoktur. Gazete sayfalarına yansıyan sınav sonuçlarına dair haberler büyük liselerin ve dershanelerin duvarlarına asılan listeler bu yarış ve yarışa hakim olan adaletsizliği, fırsat eşitsizliğini hiçbir araştırmaya gerek kalmadan ispat etmektedir.

Sınav sisteminin ortaya çıkardığı sonuç: parası olmayanın, para harcamayanın okumaya şansı yoktur. Kapitalizmin ruhu yarışmaya dayalı sistemde eğitime yedirilmiştir. Yaptığın yatırım kadar verim elde edersin. Son ÖSS'nin verilerine baktığımızda devlet okullarının bu okullar içerisinde düz lise ve meslek liselerine hiçbir kredisi ya da kapitalizmin ekonomik diliyle kredibilitesi kalmamıştır. Bu okulların ÖSS'deki başarı oranı %10'lardan altına düşmüştü ve eğitim sisteminin yeni yıldızları Anadolu liseleri ve fen liseleri değildir. ÖSS'nin top 10'i özel liselerdir ve esas olarak özel dershaneler özel dersliklerdir. Özel liselerin başarı oranı %90'lara dayanmıştır. Bu olguya özel olarak dikkat etmek gerekir zira iyi bir lisede okumadan ÖSS'de başarılı olma şansı yoktur. Paranın insan onurunu satın aldığı çağda eğitim sisteminin kurallarını koyanlar insan onurunu satın alacak kadar insanlıktan çıkmış gücün kaynağını parada gören de paraya tapanlardır. Kuralları anlaşılır kılmanın pedagojik yolu somut örnekler vermektir... Yani ÖSS'de başarılı bir öğrencinin maliyeti, halkın %80'i nin hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir rakamdır. Bu rakamı ödeyemeyenlerin üni-

versite, Anadolu lisesi, fen lisesi ve hatta KPSS gibi sınavlara hazırlanan çocuklardan başarı beklmeleri ise hayal ötesidir. Hani her pazartesi salı, haftanın bilim günleri tv'lerde gazetelerde, kahve ve cafe'lerde Türkiye'de yatırım yapmadan, altyapı kurmadan futbolun başarılı olamayacağı üzerine derin analizler yapanlar vardır ya... Hani her futbol maçında yabancı futbolcuların toplam bedelinin Türkiye'de kaç takıma bedel olduğunu hesaplayanlar vardır ya... Merak ederiz bizden niye başarı bekler bu kişiler. Türkiye nüfusunun yoksulluk sınırının altında yaşadığı 40 milyonun asgari ücretle geçindiği coğrafyada özel lise, dersane vb. fiyatları ödeyecek kaç anne kaç anne baba var merak ederiz.

Anne babalar, öğretmenler, okul müdürleri milli eğitim bakanı herkes bilir. Bozuk olan düzen. Bozuk düzende başarı şansımızın olmadığını da biliyorlar. Düzene itiraz edemedikleri için öfkeyle bize dönüyorlar. DEV-LİS paraya dayalı, paraya endekli, paranın ortalıkta uçtuğu o eğitim sisteminde parası olmayanın başarı şansı olmadığını biliyor. Parası olanın da yani başarısının insanlıkta çıkarıldığını biliyor. Yanılıyorsunuz biz tembel değiliz, sadece parasızız. DEV-LİS bu yüzden parasız eğitime karşı çıkıyor ve tüm anne babalara açık dille bir çağrı yapıyor. Bizi seviyor musunuz? Başarılı olmamızı mı istiyorsunuz? Engel olmayın destek verin. Biz paralı eğitime karşı oturacağız siz ne yapacaksınız? Gücümüze güç katın haksızlığa ve adaletsizliğe karşı mücadelemize omuz verin, yanımızda olun. Başaracağız. Bir gün mutlaka kazanacağız.

İSTİYORUZ, ALACAĞIZ!